

Dolgo nazaj je en ruski pesnik bil zaprt v zaporu nekdanje ZSSR (Sovjetske zveze). Znašel se je v celici zraven tiste v kateri je kazen služil en Jugoslovan. Kmalu sta vzpostavila stik - nista mogla videti drug drugega, vendar ko sta prišla do konca svojih zaporniških celic, sta se lahko zelo dobro slišala. Vsak dan sta izmenjevala zgodbe iz dvojih življenj, klepetala o mnogih temah, razpravljala...

Jugoslovan je pesniku pripovedoval o ljudeh v svoji državi, o rekah, planinah, vonju cvetja na poljih, vonju sveže spečenega hleba kruha v pekarnah, o Beogradu, ljudeh iz Jugoslavije... Zgodbe so bile tako lepe, da se je ruski pesnik preprosto zaljubil v državo v kateri še ni bil.

Nekega dne pesnik prosi Jugoslovana, da bi ga naučil govoriti srbski jezik. Jugoslovan se strinja, vendar pod naslednjimi pogoji: vsak dan bo on pesniku povedal tri besede v srbsščini - ne manj ne več. In nikoli več ne bo ponovil teh besed. Pesnik se strinja - vsak dan, ko mu je Jugoslovan povedal tri nove besede v srbsščini, jih je on zapisoval na zid svoje celice. Čez nekaj let je imel na zidu svoje celice precej bogat besednjak srbskega jezika.

Ko Jugoslovan nenadoma umre, prične pesnik, njemu v čast, pisati poezijo na novo naučenem jeziku. Pisal je strastno, iz dneva v dan, in kmalu je naredil zbirko svoje najlepše poezije - v srbsščini. Potem je prišlo do velikih političnih nemirov v Sovjetski zvezi in pesnika spustijo na prostost. Takoj, ko je prišel iz zapora, se je napotil v Jugoslavijo.

Prišel je v "državo iz zaporniških sanj", ter začel obiskovati manjša in večja mesta, videl je naravne lepote, prepričal se je v prijaznost, gostoljubnost in toplino ljudi, nato pa je začel novim znancem recitirati svojo poezijo na njihovem jeziku. Oni so ga čudno gledali, nekoliko v nejeveri, zmedeno ... Pesnik se je čudil njihovim mrmrajočim reakcijam, nato pa je razumel, Jugoslovan ga ni naučil srbskega jezika. On si je vsakdan izmislil po tri besede in jih povedal pesniku kot, da so srbske besede. Na primer: mačka se reče "šnjof", postelja se v srbsščini reče "hlibun", miza je "čunta" ... Tako je pesnik postal edini človek na svetu, ki je "obvladal" jezik, ki ne obstaja. Verjetno pa je najlepša zbirka poezije kdajkoli, napisana prav v tem jeziku.

Prevzeti deli iz "Dačinih urbanih legend" (nadlanu.com)